

sežge do čista; same kosti ostanó. Kadar pride mleko, vlije ga v korito, pobere vse koščice ter je poméče v mleko. Evo za tri minute se iz mleka prikaže gospa — živa, mlada in krasna! Gospá sede na voz ter se odvéze domóv. Kadar pride k možu, on jo debelo pogleda, a ne pozna svoje žene. „Kaj v me ziješ?“ reče žena. „Evo mlada sem in lepa, a ni moža nehčem imeti starega! Naglo mi pojdi h kovaču, da te prekuje in vspomládi; drugače te niti ne pogledam.“ Gospod — kaj hoče? — otide. V tem se kovač povrne domóv in stopi v kovačnico. Gleda in gleda, a delaveca nikder nij; išče ga ter išče in povprašuje po njem. Ni duha ni sluha. Poprime se sam dela in maha s kládívom. Privéze se gospod in pride z gladkim potem v kovačnico. „Premládi me!“ reče. „Gospod, ali ste iz uma? Da bi li jaz vas premlájal? Kako li?“ „Nu, kakor veš in znaš!“ „Jaz ne znam tega.“ „Lažeš, lažnik! Kakor si prekóval mojo starko, prekúj tudi mene, ako hočeš, da bodem mogel živeti z njo.“ „Jaz vaše gospé niti v óči nijsem videl.“ „Če tí ne, bil je tvoj pomočnik. Ako je on razumel, zvršiti delo, kako ga ne bi tí, star nastávník? Hitro se pripravi in poskusi!“ Kovač je bil prisiljen, gospoda premlajati. Voznika povpraša, kako je delal njegov pomagač, in potem reče: „bodi si, kakor hoče! Vse tako stvorim tudi jaz; ako bode sreča, to bode; ako je ne bode, ne bode je!“ Naglo sleče gospóda, prime ga s kleščami za nogi ter sune v ogenj, a potem goni meh, da se mož ves razpepelí. Pobere kostí, pomeče je v mleko ter čaka, in čaka, ali se skóraj prikaže iz njega mlad gospodič. Čaka uro, čaka dve, — nič nij! Pogleda v korito, a same kosti plavajo pô-njem, in tudi kostí osmejóne. Gospá zdaj slugo pošlje v kovačnico vprašat: bode li gospod skóraj gotov? Ubogi kovač odgovóri, da kaže, kakor bi gospod mislil še dolgo živeti. Kadar gospá zve, da je kovač moža samo sežgal a ne tudi premládil, silno se raztegotí, skliče sluge ter ukaže, vleči kovača na véšala. Sluge otidó h kovaču, zgrabe ga ter zvežó in potírajó na véšala. Mahoma je doteče ist mladenič, kateri je poprej pri kovači služil za pomočnika, ter povpraša: „kam te ženó, gospodar?“ „Obésili bi me radi,“ odgovóri kovač, in vse pové, kako je bilo. „Nu, strijc! zakolni se,“ reče zlodej, „da me uže k temu ne bodeš tolkel s kládívom, nego da me tako počestíš, kakor me je tvoj oča, a gospod bode takój živ in mlad.“ Kovač se zakolne, da odslej uže nikdar k temu ne vzdigne kládíva nanj, nego da ga hoče spodobno čestiti. Zdaj pomagač otide v kovačnico in skóraj se povrne s premlájenim gospodom. „Stojte!“ zakričí za slugami, „ne obešájte! Náte gospóda.“ Sluge kovača naglo razvežó ter spusté. Od tedaj je kovač prestal od pljuvanja v zloдея in od bijénja s kládívom. Pomagač se je skríl in potem ga nij zopet videlo živo oko. A gospod in gospá sta jela dobro uživati veselje, in še zdaj živita, ako nijsta pomrla. A. K.

Mravlji, krokar in lovec.

(Basen.)

Dve mravlji ste glodali jabolkov obrezek. Kar priletí krokar, ter požè jedno izmed njiju. To je drugo zeló razžalilo in sklene maščevati se. Ko se krokar zopet dvigne v zrak, ustrelí ga lovec in ranjen pade na tla. To vidi mravlja. Urno steče na njega, ter ga jame prav neusmiljeno pikati,

ter spuščati svoj žgoči sok na njega. Krokar jo milo prosi: „o, ljuba mravlja, ne bodi vendar tako neusmiljena in pusti me vsaj umreti v miru.“ Ali ona mu odgovori: „krokar, ti si mi umoril mojo sestro, zato je treba, da te kaznujem.“ In zdaj ga pika še huje nego poprej. Krokar trpi in umira.

Zdaj se približa lovec, ki je ustrelil krokarja. Pobere ga, dene ga z mravljo vred v torbo, ter se napoti proti domu. Med potjo se posreči mravlji, da uide iz torbe. Leze in leze po lovčevej obleki, ter prileze naposled lovecu na roko. Lovec jo prime ter pravi: „oj ti nesramna mravlja, za to prederznost te je treba kaznovati.“ To rekši vrže jo ob tla, ter jo pohodi. To je bila kazen za njeno maščevanje.

Jos. Ciperle.

Prirodopisno - natoroznansko polje.

Ptičji pajek.

V vročej južnej Ameriki živi pajek, kateremu so dali imé: ptičji pajek (Vogelspinne, *Mýgale avicularia*). Pravijo, da se hrani ob kolibrih, t. j. zeló majhenih ptičah; od tod menda njegovo imé. Ptičji pajek ima preko 5 centimetrov dolgo telo, ki je vse obrasteno z dolgimi in gostimi kocinami. Živi v podzemeljskih luknjah in duplih, kjer si naredi iz bele pajčevine po ped dolgo cev, v kateri po ves dan sedi, ter še le zvečer zapusti svoje prebivališče, da si gre loviti raznih žuželk, ki so njegova poglavitna hrana. Često pričakuje pléna na vratih svojega prebivališča. Pričujoča slika vam

kaže, kako je ptičji pajek svoje dolge in s kaveljci oborožene noge na široko raztegnil, ter se plazi naravnost proti ptičjemu gnezdu, ki nij mnogo večje od